

VAN MIJNE UITERWAARDEN.

't Was weer voorjaar en de natuur kleepte zich opnieuw in feestgewaad. Vroolijk bescheen de lentezon de velden en hare milde stralen deden ook de Uiterwaarden ontwakken tot nieuw leven. De naakte bazaltglooiing der Zomerkade groende allengs door de uitbottende blaadjes van braam en bitterzoet en het teere loof der wilgen drong begeerig door de gebarsten knoppen naar buiten. Vol hoop begonnen de vogels er met het bouwen van hunne nesten: kneutjes, rietgorzen, grasmussen, ja zelfs een paar blauwborstjes vestigden zich in den dichten plantengroei tusschen het rijshout. Ze hadden het daar maar wat goed, die kleine zangertjes. Wel zwierven er een paar roofzieke kraaien in de buurt, die zich, als ze kans kregen, niet ontzagen de broedsels te verstoren en joegen er gehate koekoeken, stoeiend en schaterend over hun grondgebied voort, maar toch werden er heel wat eitjes uitgebroeid en heel wat om voedsel schreeuwende jongen grootgebracht, want de nestjes lagen goed verscholen in dien warboel van hop en brandnetels en voedsel was er in overvloed.

Ook de oeverlooptjes keerden terug en vervulden 's morgens in de vroege de lucht met hunne melodieuze fluittonen, wanneer ze uitgelaten van vreugde in spelende vlucht laag over 't water scheerden of langs den modderigen oever van den plas naar voedsel zochten. Spoedig vonden ook zij een geschikte plaats om te nestelen en begonnen daar te broeden.

Doch weldra zou die lentevreugde wreed worden verstoord. Want wat gebeurde. Het water van de rivier begon plotseling sterk te wassen; het steeg hooger en hooger en op een morgen in 't laatst van Mei vond ik de „weerden" overstroomd door 't klotsende water. Alle broedsels waren jammerlijk te gronde gegaan en de jonge vogeltjes ellendig verdronken in hun wiegje.

Wie beschrijft de angst, die de oude vogels gevoeld moeten hebben, toen ze bemerkten, hoe het water hooger en hooger wies en toen ze beseften, dat ze gevaar liepen te verliezen, wat hun zoo dierbaar was! Doch meedoogenloos kwam de vloed dicht en dicht bij het nest, totdat het broedende vogeltje het moest verlaten, wilde het zelf niet omkomen. Angstig er boven fladderend, zag het, hoe ten slotte de golven over den nestrand heenspoelden en hoe de eieren of de klagend piepende jongen wegdreven met den stroom... Weer zag ik de oeverlooptjes vlug over het water snellen en weer hoorde ik hun stemgeluid. Doch ditmaal verbeeldde ik mij, dat er droefheid sprak uit die tonen en smart over 't geleden verlies.

De rivier strekte zich nu uit tot aan een dam, die de weiden met hooi en gras bij hoog water moet beschermen. Zoo werd ook nu de rivier hierdoor tegengehouden en aan den binnenkant van den dam bleef alles behouden. Hier steeg de leeuwerik jubelend omhoog, gele kwikstaarten en paapjes bungelden lustig op de distelkoppen en uit het hooge gras klonk het eentonig, tevreden geroep van den kwartelkoning. Men wist daar niets van de ramp, die de bewoners van den anderen kant van den dam getroffen had. Het water bleef geruimen tijd zoo hoog en evenlang bleven ook de „weerden" overstroomd. Omstreeks half Juni kwam ik eens met een roeiboort op de plaats des onheils en ontwaarde spoedig mijn oeverlooptjes. Ze snelden weer even lustig over de rivier als voorheen, nu en dan uit, rustend op de opstaande staken van een palingfuij. Toen ik echter over de Zomerkade liep, die nog hoog boven 't omringende water uitstak, vlogen er tot mijn grooten blijdschap achtereenvolgens drie van hunne nesten op. Ik wist met zekerheid, dat ze daar nog geen nest hadden

voor de overstrooming, doch nu bevatte elk reeds vier bebroede eieren. Ze schijnen dus na het ongeval spoedig weer nieuwen moed geschept te hebben en niet lang meer te hebben getreurd over 't verlies van 't eerste broedsel, maar dat ze er over getreurd hebben, is boven twijfel verheven. Doch ook die andere vogeltjes die hunne nestjes verloren, zullen wel spoedig ergens anders opnieuw zijn gaan broeden.

Zoo heb ik dan toch nog van de jonge oeverlooptjes kunnen genieten. Toen ze groot waren en konden vliegen was het een aardig gezicht het heele troepje op de, inmiddels weer drooggelopen, zandplaat naar voedsel te zien zoeken. Bij mijne nadering vlogen ze op, terwijl ze onder 't vliegen bijna evengoed bijeen bleven als de spreuwen, die op dezelfde plaats „aan 't werk" waren. Nu zijn ze weg naar warmer streken, maar als ze terugkomen hoop ik er nog veel genoeg van te hebben.

Tiel.

H. J. KUYLAARS.

† A. HAANS S. J.

Wij ontvingen 't treurig bericht, dat onze nieuwe medewerker A. Haans, te Maastricht, na een kortstondige ziekte is overleden. Hij heeft zijn mooi opstel over *Lasius flavus* niet meer in *D. L. N.* gezien; nog wel de drukproef verbeterd. Hij beloofde een degelijk mierenkenner en een goed populariseerder te worden.

R. I. P.

E. Hs.

Salix daphnoides Vill.

Waar ik een speciale studie maak van de in ons land voorkomende *Salix*-soorten, ben ik den heer Leonard A. Springer ten zeerste dankbaar voor zijn opmerking, omtrent deze soort gemaakt in Aflivering XI pag. 219.

Aangezien de kolommen van dit Tijdschrift door de Redactie steeds zoo welwillend worden beschikbaar gesteld tot de opneming van de verslagen der vergaderingen onzer club, kon daar niet worden uitgeweid over door mij gevonden planten, en daarom volge hier eenige toelichting. Op de vindplaats te Scheveningen staan, aan den rand van een vrij groote duinvlakte, een tiental ex. naast elkaar, en een eindje daar vandaan een ex. der ondersoort *S. acutifolia* Willd.

Nu blijkt wel, dat deze boomen daar vroeger zijn aangeplant, maar tevens geeft de groeiplaats aanleiding tot de meening, dat deze planten daar reeds jaren lang verwilderd staan. Ik kon dus wel spreken van een „nieuwe" *Salix*, omdat ten eerste de *Prodr. Fl. Bat. Ed. II* geen onderscheid meer maakt tusschen echte indigenen, aangevoerde en verwilderde planten (zelfs enkele aangeplante opneemt) en ten tweede, omdat ik mij stel op het standpunt van den heer H. Heukels, dat deze aangeeft op pag. 22 van Jaargang V, waar hij zegt: „zoolang die opgaven niet zijn gepubliceerd (door anderen n.l.) kan ik daarmede geen rekening houden en heb ik het recht, de vindplaatsen der planten in mijn verslag als *nieuwe* te beschouwen."

En nu is mij niet bekend, dat ergens die verwilderde *S. daphnoides* besproken wordt. Mocht een der lezers evenwel een of andere mededeeling in de Nederlandsche werken weten, dan zal hij mij zeer verplichten door deze opgave